

ust. 1 lit. c) i e) powołanej ustawy inwalidów wojennych,

- 1) którzy pełnili służbę ochotniczą w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie wojny lub w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich przy armjach obcych, lub
- 2) którzy brali udział w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po dniu 1 sierpnia 1914 r., albo
- 3) którym nadano order wojenny „Virtuti Militari”, bądź Krzyż lub Medal Niepodległości, bądź Krzyż Walecznych.

§ 2. Przywrócenie lub zwiększenie zaopatrzenia pieniężnego, wynikające z § 1, następuje od pierwszego dnia miesiąca po udowodnieniu przez inwalidę wojennego jednej z okoliczności, wymienionej w § 1 pkt. 1)–3).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

944.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 27 października 1934 r.

Ordynacja telefoniczna.

Na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządzam co następuje:

Używanie telefonów.

§ 1. Ordynacja telefoniczna określa warunki zakładania, przyłączania i korzystania z urządzeń telefonicznych, eksploatowanych przez państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” i przez koncesjonariuszów.

Urządzenia telefoniczne.

§ 2. (1) W skład sieci telefonicznej wchodzi sieć miejscowe, okręgowe oraz międzymiastowa sieć telefoniczna.

(2) Sieć miejscową tworzą centrale i dołączone do nich urządzenia stacji abonentowych i rozmównic publicznych.

(3) Okręgową sieć telefoniczną tworzą okręgowe centrale telefoniczne oraz przyłączone do nich sieci miejscowe, wyszczególnione w taryfie.

(4) Międzymiastową sieć telefoniczną tworzą międzymiastowe centrale telefoniczne, połączone między sobą przewodami międzymiastowymi oraz publiczne rozmównice międzymiastowe.

(5) Stację abonentową tworzą: pojedynczy aparat telefoniczny (końcowy), bądź zespół 2 aparatów (główny, dodatkowy lub równoległy bez przełącznika), bądź centrala abonentowa z aparatami telefonicznymi dodatkowymi.

Za centralę abonentową uważa się również zespół ponad 2 aparaty, połączone szeregowo.

Abonament telefoniczny.

§ 3. (1) Zgłoszenie o założenie stacji abonentowej należy kierować do miejscowego urzędu pocztowo-telegraficznego, lub koncesjonariusza.

(2) Urząd, lub koncesjonariusz, otrzymawszy zgłoszenie ustala kategorię (§ 38) i doręcza zgłaszającemu do podpisania deklarację przystąpienia do abonamentu telefonicznego wraz z wykazem kosztów instalacji.

Podpisana deklaracja stanowi umowę abonamentową.

(3) Można odmówić założenia stacji abonentowej, jeżeli stoją temu na przeszkodzie względy natury technicznej.

(4) Stację abonentową oznacza się numerem. Abonent nie ma prawa wyboru numeru.

(5) Stację abonentową przyłącza się z reguły do najbliższej sieci miejscowej.

(6) Przyłączenie jednego i tego samego abonenta równocześnie do 2 - ch sieci miejscowych może nastąpić zapomocą 2 - ch odrębnych niepołączonych ze sobą przewodów elektrycznych.

Korzystanie ze stacji abonentowych.

§ 4. (1) Abonent sieci miejscowej, za opłatą ustaloną taryfą, ma prawo łączyć się ze stacjami telefonicznymi, należącymi do tej samej sieci miejscowej.

(2) Abonent sieci okręgowej, za opłatą, ustaloną taryfą, ma prawo łączyć się ze stacjami telefonicznymi, należącymi do tej samej sieci okręgowej.

(3) Za opłatą, ustaloną taryfą, abonent ma prawo prowadzenia rozmów międzymiastowych ze stacjami telefonicznymi, należącymi do innych sieci miejscowych lub okręgowych.

(4) Abonent ma prawo nadawania i odbierania telegramów drogą telefoniczną na warunkach, ustalonych ordynacją telegraficzną.

(5) Abonent ma prawo komunikowania się ze stacjami telefonicznymi innych państw, za opłatą, ustaloną zagraniczną taryfą telefoniczną.

(6) Za opłatą, ustaloną taryfą, abonent ma prawo korzystania z usług biura zleceń i innych urządzeń telefonicznych oraz otrzymywania połączeń stałych w czasie przerw w obsłudze centrali telefonicznej.

§ 5. Abonent obowiązany jest umożliwić dostęp do abonowanej stacji telefonicznej należycie legitymującemu się organowi państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” lub koncesjonariusza w celu sprawdzenia działalności urządzeń oraz warunków, określających kategorię stacji abonentowej.

Zakładanie stacji abonentowych.

§ 6. (1) Każde połączenie stacji abonentowej z centralą miejscową (połączenie główne) stanowi oddzielny abonament telefoniczny.

(2) Na każde 7 aparatów dodatkowych, dołączonych do centrali, musi przypaść przynajmniej jedno połączenie z miejscową centralą (połączenie główne).

§ 7. (1) Aparaty dodatkowe mogą być instalowane tylko w obrębie tej samej posesji, w której znajduje się aparat główny (połączenie główne). W obrębie strefy (§ 34) pierwszej, w sieciach, dla których stosuje się opłaty abonamentowe ryczałtowe, dopuszczalne jest umieszczenie aparatu głównego i aparatu dodatkowego na różnych posesjach pod warunkiem, że oba aparaty będą zainstalowane w lokalach, należących do tego samego abonenta.

(2) Aparat równoległy może być zainstalowany tylko w tym samym lokalu, co i aparat główny lub dodatkowy.

§ 8. Dopuszcza się połączenie z centralą miejscową zapomocą jednego obwodu najwyżej czterech stacji abonentowych, pod warunkiem, by wszystkie stacje abonentowe znajdowały się w odległości ponad 3 km od granicy strefy pierwszej (połączenie towarzyskie). Przyłączeni w ten sposób do centrali miejscowej abonenci odpowiadają solidarnie.

Przyłączanie prywatnych urządzeń telefonicznych.

§ 9. (1) Prywatne urządzenia telefoniczne lub sprzęt telefoniczny, na żądanie właściciela, będą przez państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” lub koncesjonariusza włączone do sieci telefonicznej, jeżeli system tych urządzeń odpowiada pod względem technicznym miejscowej centrali telefonicznej i warunkom, ustalonym przez Ministra Poczty i Telegrafów.

(2) O wszelkich zamierzonych zmianach w prywatnych urządzeniach, a w szczególności o zmianach ilości przyłączanych aparatów dodatkowych winien abonent niezwłocznie powiadomić Dyrekcję Okręgu Poczty i Telegrafów lub koncesjonariusza.

Przeniesienie urządzeń stacji abonentowej.

§ 10. (1) Żądanie przeniesienia telefonicznego urządzenia abonentowego winien abonent zgłosić na piśmie do miejscowego urzędu pocztowo-telegraficznego lub do koncesjonariusza.

(2) Przeniesienie może nastąpić tylko w granicach tej samej telefonicznej sieci miejscowej, o ile względy techniczne na to zezwalają, za uiszczeniem opłaty przewidzianej taryfą.

Zmiany i konserwacja urządzeń.

§ 11. (1) Państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” lub koncesjonariusze konserwują urządzenia stacji abonentowych oraz należące do nich przewody i przeprowadzają również wszelkie zmiany w urządzeniach. Za zezwoleniem Dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów lub koncesjonariuszów abonent może własnym kosztem konserwować prywatne urządzenia telefoniczne, włączone do publicznej sieci telefonicznej.

(2) Bez zezwolenia Dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów lub koncesjonariusza, abonent nie może dokonywać żadnych zmian w urządzeniach.

Czas trwania abonamentu telefonicznego i warunki rozwiązania.

§ 12. Umowa abonamentowa może być terminowa lub bezterminowa.

§ 13. Umowa bezterminowa może być rozwiązana przez abonenta za trzydniowem co najmniej pisemnym wypowiedzeniem od dnia 1-go następnego miesiąca, jednak nie wcześniej, niż po upływie 3-ch miesięcy od dnia 1-go miesiąca, następującego po dniu przyłączenia urządzenia do centrali miejscowej, o ile urządzenie abonentowe znajduje się w I-iej strefie, a po upływie 12 miesięcy, o ile takie urządzenie znajduje się w II strefie (§ 34).

§ 14. Umowa terminowa nie może być zawarta na czas krótszy niż jeden miesiąc.

§ 15. O ile abonent nie uiszczy opłaty abonamentowej w ciągu 7 dni od terminu płatności, państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” lub koncesjonariusz mają prawo wyłączyć urządzenia telefoniczne z sieci, a po upływie następnych 7 dni uznać umowę za rozwiązana z winy abonenta, i własne urządzenie abonamentowe usunąć.

§ 16. W razie rozwiązania umowy abonamentowej z winy abonenta, abonent obowiązany będzie uiszczyć opłatę abonamentową do końca miesiąca, w którym urządzenie wyłączono, a oprócz tego, w wypadku rozwiązania umowy przed upływem 3-ch lub 12-to miesięcznego terminu, ustalonego w § 13, karę umowną w wysokości, stanowiącej różnicę pomiędzy wpłaconą przez abonenta sumą za abonament, a sumą równą trzymiesięcznej opłacie abonamentowej.

Zmiana osoby abonenta.

§ 17. Za zgodą państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” lub koncesjonariusza, po uiszczeniu przewidzianej taryfą opłaty za przepisanie abonamentu, abonent może przenieść swoje prawa abonamentowe na inną osobę, zajmującą na swoje imię na stałe lokal, w którym znajduje się stacja abonentowa.

Odpowiedzialność abonenta.

§ 18. Abonent odpowiada za oddane mu do użytku urządzenia telefoniczne. Odpowiada on również za działanie osób trzecich.

Czas otwarcia central telefonicznych.

§ 19. (1) Centrale telefoniczne automatyczne są czynne przez całą dobę bez przerwy. Czas otwarcia central innych systemów, jak również rozmównic publicznych ustala Minister Poczty i Telegrafów.

(2) W razie katastrofy kolejowej, lotniczej lub samochodowej, przymusowego lądowania, napadu rabunkowego, rozruchów i katastrof żywiołowych oraz w wypadkach wzywania pomocy lekarskiej, obsługa centrali telefonicznej winna umożliwiać połączenie w każdym czasie.

§ 20. O ile pozwalają względy natury technicznej, abonent, za opłatami przewidzianymi w taryfie, może na czas w którym centrala telefoniczna nie jest czynna, uzyskać stałe połączenie z drugim określonym abonentem, przyłączonym do tej samej centrali miejscowej lub do innej, ale bezpośrednio połączonej.

Rozmowy międzymiastowe.

§ 21. Rozmowy międzymiastowe dzielą się na:

- 1) państwowe pilne,
- 2) państwowe zwykłe,
- 3) służbowe pilne,
- 4) służbowe zwykłe,
- 5) prywatne błyskawiczne,
- 6) prywatne pilne,
- 7) prywatne zwykłe.

§ 22. Kolejność rozmów ustalają przepisy ruchu.

§ 23. Obsługa centrali ma prawo przerywać rozmowę miejscową lub okręgową, jeżeli zażądano połączenia dla rozmowy międzymiastowej.

§ 24. Za opłatą ustaloną taryfą można żądać: a) wyszukania numeru wzywanego abonenta, podając jego zawód, imię, nazwisko i adres, b) wezwania danej osoby do rozmównicy publicznej, c) uprzedzenia wskazanej osoby o zamierzonej rozmowie.

§ 25. Zwykłą rozmowę międzymiastową na oznaczonej godzinie należy zgłosić przynajmniej na 30 minut przed terminem.

Powyższe nie narusza postanowienia § 42.

§ 26. (1) Umowa abonamentowa na rozmowy międzymiastowe o oznaczonej godzinie może być zawarta na czas nie krótszy niż miesiąc.

(2) Opłatę pobiera się zgóry za każdy miesiąc.

§ 27. Jednostkę taryfową dla rozmów międzymiastowych stanowi trzypięciominutowy okres czasu. Rozpoczęty trzypięciominutowy okres czasu liczy się za trzy minuty.

§ 28. (1) Czas trwania rozmowy międzymiastowej prowadzonej między abonentami rozpoczyna się z chwilą odezwania się obu stacyj abonentowych, wzywającej i wzywanej.

(2) Przy rozmowie zamówionej z rozmównicy publicznej ze stacją abonentową czas trwania rozmowy rozpoczyna się z chwilą połączenia zamawiającego ze stacją abonentową.

(3) Jeżeli jest wzywana rozmównica publiczna, czas trwania rozmowy rozpoczyna się z chwilą uzyskania połączenia z osobą, wezwaną do rozmównicy.

§ 29. Czas trwania rozmowy kończy się z chwilą, gdy stacja zgłaszająca rozmowę dała sygnał jej ukończenia.

§ 30. Początek i koniec czasu trwania rozmowy w przypadkach wątpliwych ustala ostatecznie obsługa centrali międzymiastowej po stronie zgłaszającego rozmowę.

§ 31. Rozmowę uważa się za przeprowadzoną bez względu na to, kto rozmawiał z telefonu wzywającego lub wezwanego.

§ 32. W razie przeszkód w czasie trwania rozmowy czas płatny rozmowy przedłuża się o czas trwania przeszkody.

§ 33. (1) Opłaty za rozmowy międzymiastowe zamawiane z rozmównicy publicznej uiszczą się zgóry.

(2) Opłaty za rozmowy zamawiane ze stacyj abonentowych mogą być kredytowane na warunkach, ustalonych w deklaracji składanej przez abonenta.

Grupy i strefy.

§ 34. (1) Poszczególne sieci miejscowe lub okręgowe zalicza się do jednej z 5 grup, w zależności od ilości stacyj abonentowych głównych, wchodzących w skład danej sieci.

(2) Obszar zasięgu sieci miejscowej w każdej grupie dzieli się na dwie strefy, w zależności od długości promienia koła, którego środek ustala właściwa Dyrekcja Okręgu Poczty i Telegrafów.

(3) Zasady podziału sieci na grupy i strefy zawiera poniższa tabela.

Grupy	Ilość stacji abonentowych, wchodzących w skład danej sieci	Promień koła dla strefy I sieci miejscowej w poszczególnych grupach	Strefa II
I	do 20	1,5 km	Poza obwodami strefy I-iej
II	od 21 do 100	1,5 "	
III	od 101 do 400	2 "	
IV	od 401 do 2000	2 "	
V	od 2000 do wzwyż	3 "	

(4) W poszczególnych sieciach Minister Poczty i Telegrafów może zarządzeniem dopuścić zmiany w zasadach zaszeregowania sieci do danej grupy.

(5) W razie zaliczenia sieci do wyższej grupy, abonenci przyłączeni do sieci przed dniem wprowadzenia zmiany uiszczają opłaty abonamentowe w pierwotnej wysokości w ciągu następnego miesiąca po miesiącu, w którym wprowadzono zmianę.

Opłaty.

§ 35. (1) Zgłaszający deklarację o przyłączenie stacji abonentowej do sieci uiszcza jednocześnie opłatę wstępną i instalacyjną.

(2) Abonent, zawierający umowę terminową na czas krótszy niż 6 miesięcy, uiszcza, oprócz taryfowych opłat, wstępnej i instalacyjnej opłatę za zniesienie stacji abonentowej, oraz ewentualnie różnicę między taryfową opłatą instalacyjną a rzeczywistymi kosztami instalacyjnymi.

(3) O ile abonent wznowi abonament przez niego wypowiedziany przed upływem 3-ch miesięcy od daty rozwiązania umowy abonamentowej, opłata wstępna nie będzie pobrana.

(4) Również nie będą pobierane opłaty wstępne od osób, które żądają przywrócenia w tym samym lokalu miejscowej stacji abonentowej, którą abonowali w bezpośrednio poprzednim sezonie, uiszcili opłatę za zdjęcie aparatu i opłacali w okresie pomiędzy sezonami opłatę za konserwację przewodów.

§ 36. Opłaty za używanie stacji abonentowych są następujące:

- a) opłaty abonamentowe,
- b) opłaty za konserwację przewodów,
- c) opłaty za przyłączenie stacji abonentowej do dalszej centrali z pominięciem bliższej,
- d) opłaty za dodatkowe urządzenia w stacji abonentowej.

§ 37. Wysokość opłat określa taryfa.

§ 38. (1) Opłaty abonamentowe mogą być:

- a) licznikowe,
- b) ryczałtowe.

(2) Opłata ryczałtowa zależna jest od grupy sieci i kategorii abonamentu. Kategorie abonamentu określa taryfa.

§ 39. Opłaty ryczałtowe i licznikowe kontyngentowe oraz za konserwację abonent opłaca z góry za każdy miesiąc, a opłaty licznikowe ponadkontyngentowe w następnym miesiącu, najpóźniej w ciągu 7 dni po wezwaniu do zapłaty; wreszcie opłaty za świadczenia, wymienione w punktach c) i d) - § 36 jednocześnie z żądaniem dokonania świadczenia.

§ 40. (1) Kategorję stacji ustala się w deklaracji (§ 3 ust. 2).

(2) Abonent jest obowiązany niezwłocznie powiadomić o zmianie warunków, określających kategorję stacji abonentowej (§ 38). Zmiana kategorji stacji abonentowej zgłoszona przez abonenta dokonywa się od dnia 1-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym abonent zgłosił zmianę warunków.

(3) Zmiana kategorji stacji abonentowej na skutek stwierdzenia zmiany warunków przez organa kontrolujące (§ 5) dokonywa się od dnia 1-go miesiąca, następującego po miesiącu, w którym zmianę warunków stwierdzono.

(4) Zmiana kategorji winna być uwidoczniiona w deklaracji i podpisana przez abonenta.

(5) Jeżeli zmiana warunków powodowała przejście stacji abonentowej do wyższej kategorji, a nie była niezwłocznie zgłoszona przez abonenta (ust. 2), abonent obowiązany jest wyrównać za czas ubiegły różnicę w opłatach w podwójnej wysokości.

§ 41. Abonent w pierwszym miesiącu abonamentu opłaca tylko za każdy dzień od dnia uruchomienia 1/30 część miesięcznej opłaty abonamentowej.

§ 42. (1) Zamawiający rozmowę międzymiastową nie może cofnąć zamówienia i żądać zwrotu opłat w ciągu 15 minut przy zamówieniu rozmowy błyskawicznej, w ciągu 30 minut przy zamówieniu rozmowy pilnej, i w ciągu godziny, zamówiwszy rozmowę zwykłą.

(2) Jeżeli w okresach czasu podanych w ust. (1) połączenie ze stacją abonentową lub rozmównicą publiczną nie zostanie nawiązane, zamawiający ma prawo cofnąć zamówienie i otrzymać zwrot dokonanych opłat.

(3) Jeżeli wzywany do rozmównicy publicznej z jakiegokolwiek powodu nie zgłosił się na oznaczony termin, pobiera się opłaty za wzywanie i połączenie, a zwraca się opłaty za rozmowę.

(4) Jeżeli po połączeniu ze stacją abonentową nikt się do aparatu nie zgłosi, albo zgłaszający ograniczy się do zameldowania, że osoby wzywanej nie ma — rozmowę uważa się za niedoszlą do skutku i pobrane opłaty podlegają zwrotowi; pobiera się natomiast opłatę taryfową za połączenie.

(5) Jeżeli zgłaszający rozmowę nie stawi się w okresie trzypięciominutowym po wezwaniu do odbycia rozmowy, uważa się rozmowę za doszlą do skutku.

§ 43. Roszczenie o zwrot opłat może być wnoszone w terminie 6-cio miesięcznym.

§ 44. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r. Równocześnie traci moc obowią-

zującą rozdział II części trzeciej taryfy telefonicznej (załącznik do rozporządzenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 17 września 1934 r., Dziennik Taryf Poczty i Tel. Nr. 11, poz. 31), o ile nie zawiera postanowień o charakterze taryfowym.

Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*

945.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 listopada 1934 r.

o czasowym zmniejszeniu liczby dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, w odniesieniu do niektórych kategorii robotników sezonowych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 i art. 41 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1. Zmniejsza się do 4-ch liczbę dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia w okresie 12 miesięcy przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłku, w odniesieniu do bezrobotnych robotników sezonowych wszystkich kategorii, za których wkładka wynosi 4% (§ 1 rozporządzenia z dnia 6 lipca 1932 r. — Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 559), na warunkach wymienionych w § 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Przepis § 1 rozporządzenia niniejszego odnosi się do tych robotników sezonowych, którzy zgłoszą swe prawo do zasiłków w okresie od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do dnia 31 marca 1935 r.

Ponadto bezrobotni robotnicy sezonowi, którzy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zgłosili swe prawo do zasiłków, lecz zasiłków tych nie uzyskali z powodu braku warunku, przewidzianego w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, mogą do dnia 31 marca 1935 r. dokonać ponownego zgłoszenia prawa do zasiłków na podstawie § 1 rozporządzenia niniejszego. W tym przypadku przy ustalaniu uprawnień bezrobotnych do zasiłków miarodajną będzie data ponownego ich zgłoszenia się o zasiłek.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

946.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 listopada 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisji Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

Na podstawie art. 15 i 22 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 706) oraz § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 4 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 782) — zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość diet dziennych, przysługujących na podstawie § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1920 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 782), członkom Komisji Rozjemczych, określa się jak następuje:

1. Przewodniczący, o ile nim nie jest urzędnik państwowy, za każdy dzień, w którym odbywają się posiedzenia Komisji Rozjemczych, pobiera wynagrodzenie w wysokości 9 zł.

2. Członkowie pobierają za każdy dzień, w którym odbywają się posiedzenia Komisji Rozjemczych, wynagrodzenie w wysokości 8 zł.

3. Przewodniczącemu, o ile nim nie jest urzędnik państwowy, zwraca się koszta podróży za bilety kolejowe II klasy, członkom — za bilety kolejowe III klasy, koszty furmanki oraz za podróż pieszo w stosunku 25 gr za kilometr, o ile przebyta odległość wynosi więcej niż trzy kilometry.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 kwietnia 1925 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisji Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Monitor Polski Nr. 87, poz. 336).

Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*